DOMSTOLENS BESLUT (femte avdelningen)
den 27 februari 2003 *

I de förenade målen C-307/00—C-311/00,

angående begäran enligt artikel 234 EG, från Raad van State (Nederländerna), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i de vid den nationella domstolen anhängiga målen mellan

Oliehandel Koeweit BV (C-307/00),

Slibverwerking Noord-Brabant NV,

Glückauf Sondershausen Entwicklungs- und Sicherungsgesellschaft mbH (C-308/00),

PPG Industries Fiber Glass BV (C-309/00),

Stork Veco BV (C-310/00),

* Rättegångsspråk: nederländska.

Sturing Afvalverwijdering Noord-Brabant NV,

Afvalverbranding Zuid Nederland NV,

Mineralplus Gesellschaft für Mineralstoffaufbereitung und Verwertung mbH, tidigare UTR Umwelt GmbH (C-311/00)

och

Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,

angående tolkningen av rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen (EGT L 30, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 43), av rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall (EGT L 194, s. 39; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 238), i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991 (EGT L 78, s. 32; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 66) och enligt kommissionens beslut 96/350/EG av den 24 maj 1996 (EGT L 135, s. 32), av rådets direktiv 96/59/EG av den 16 september 1996 om bortskaffande av polyklorerade bifenyler och polyklorerade terfenyler (PCB/PCT) (EGT L 243, s. 31), och av rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor (EGT L 194, s. 23; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 229), i dess lydelse enligt rådets direktiv 87/101/EEG av den 22 december 1986 (EGT L 42, 1987, s. 43; svensk specialutgåva, område 15, volym 7, s. 197), samt angående giltigheten av artikel 4.3 b i i förordning nr 259/93,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av D.A.O. Edward, tillförordnad ordförande på femte avdelningen, samt domarna A. La Pergola (referent), P. Jann, S. von Bahr och A. Rosas,

generaladvokat: P. Léger,

justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha meddelat den domstol som hänskjutit frågorna att domstolen har för avsikt att avgöra saken genom att meddela ett motiverat beslut i enlighet med artikel 104.3 i rättegångsreglerna,

efter att ha berett parter och övriga som avses i artikel 20 i EG-stadgan för domstolen tillfälle att yttra sig i denna fråga,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Raad van State har, genom flera beslut av den 8 augusti 2000 som inkom till domstolens kansli den 16 augusti 2000, i enlighet med artikel 234 EG ställt flera

frågor om tolkningen av rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen (EGT L 30, s. 1, svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 43, nedan kallad förordningen), av rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall (EGT L 194, s. 39; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 238), i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991 (EGT L 78, s. 32; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 66) och enligt kommissionens beslut 96/350/EG av den 24 maj 1996 (EGT L 135, s. 32, nedan kallat avfallsdirektivet), av rådets direktiv 96/59/EG av den 16 september 1996 om bortskaffande av polyklorerade bifenyler och polyklorerade terfenyler (PCB/PCT) (EGT L 243, s. 31, nedan kallat direktivet om PCB och PCT), och av rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor (EGT L 194, s. 23; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 229), i dess lydelse enligt rådets direktiv 87/101/EEG av den 22 december 1986 (EGT L 42, 1987, s. 43, svensk specialutgåva, område 15, volym 7, s. 197, nedan kallat direktivet om spilloljor), samt om giltigheten av artikel 4.3 b i i förordningen.

2 Frågorna har uppkommit i tvister mellan, å den ena sidan, Oliehandel Koeweit BV (nedan kallat OHK) (C-307/00), Slibverwerking Noord-Brabant NV och Glückauf Sondershausen Entwicklungs- und Sicherungsgesellschaft mbH (nedan kallade SNB respektive GSES) (C-308/00), PPG Industries Fiber Glass BV (nedan kallat PPGIFG) (C-309/00), Stork Veco BV (nedan kallat SV) (C-310/00) och Sturing Afvalverwijdering Noord-Brabant NV, Afvalverbranding Zuid Nederland NV och Mineralplus Gesellschaft für Mineralstoffaufbereitung und Verwertung mbH (nedan kallade SANB, AZN respektive MGMV) (C-311/00) och, å den andra sidan, Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (minister med ansvar för bostadsfrågor, fysisk planering och miljöfrågor, nedan kallad ministern) angående de invändningar som ministern gjort mot planerade avfallstransporter mellan Nederländerna och Tyskland som anmälts av OHK, SNB, SV och AZN, och angående de böter som ministern förpliktat PPGIFG att erlägga på grund av att företaget utfört en sådan avfallstransport utan föregående anmälan.

Tillämpliga bestämmelser

Den gemenskapsrättsliga lagstiftningen

Avfallsdirektivet

3 Avfallsdirektivets huvudsyfte är att skydda människors hälsa och miljön mot skadliga effekter som uppkommer i samband med insamling, transport, behandling, förvaring och deponering av avfall. I fjärde skälet i direktivet anges särskilt att återvinning av avfall och användning av återvunnet material bör främjas för att hushålla med naturresurserna.

4 I artikel 1 e i avfallsdirektivet definieras *bortskaffande* som "de förfaranden som omfattas av bestämmelserna i bilaga 2 A". I artikel 1 f definieras *återvinning* som "de förfaranden som omfattas av bestämmelserna i bilaga 2 B".

5 I artikel 2.2 i detta direktiv föreskrivs följande:

"Bestämmelser som avser särskilda fall eller som kompletterar bestämmelserna i detta direktiv i fråga om hanteringen av vissa avfallskategorier kan komma att beslutas genom särdirektiv."

6 Artikel 3.1 i samma direktiv har följande lydelse:

"Medlemsstaterna skall besluta om lämpliga åtgärder för att främja

a) för det första, att avfall inte uppkommer och att avfall inte har skadliga egenskaper eller att mängden avfall och avfallets skadlighet begränsas...

b) för det andra

— att avfall återvinns genom återanvändning, vidareutnyttjande, materialåtervinning eller andra processer som syftar till att utvinna sekundära råvaror,

eller

— att avfall används som energikälla."

7 I artikel 5 i avfallsdirektivet föreskrivs följande:

"1. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder, genom samarbete mellan medlemsstater när detta är nödvändigt eller tillrådligt, för att upprätta ett

gemensamt, ändamålsenligt utformat nätverk av anläggningar eller andra inrättningar för bortskaffandet, med beaktande av bästa tillgängliga teknik som inte medför oskäliga kostnader. Nätverket måste utformas så att gemenskapen som helhet kan ta hand om sitt avfall och så att medlemsstaterna var för sig närmar sig detta mål, med hänsyn tagen både till geografiska förhållanden och behovet av specialiserade anläggningar för vissa typer av avfall.

2. Nätverket måste även utformas så att det blir möjligt att ta hand om avfallet vid någon av de närmast belägna lämpliga anläggningarna med användning av de bäst anpassade metoderna och den bästa tekniken, så att en hög nivå för miljö- och hälsoskyddet säkerställs."

8 I artikel 7 i samma direktiv föreskrivs följande:

"1. För att uppnå de mål som anges i artik[larna] 3—5 skall sådana behöriga myndigheter som avses i artikel 6 vara skyldiga att så snart som möjligt upprätta en eller flera planer för avfallshanteringen....

...

3. Medlemsstaterna får vidta de åtgärder som krävs för att förhindra avfallstransporter som inte överensstämmer med avfallsplanerna. De skall underrätta kommissionen och medlemsstaterna om sådana åtgärder."

9 Bilaga 2 A till avfallsdirektivet har rubriken "Åtgärder för slutligt omhändertagande"[*] och har följande lydelse:

"*Anm.:* Syftet med denna bilaga är att upprätta en förteckning över åtgärderna för slutligt omhändertagande så som de vidtas i praktiken....

D 1 Deponering i eller på marken (t.ex. avfallsupplag)

...

D 3 Djupinjektering (t.ex. injektering av pumpbart avfall i brunnar, saltgrottor eller naturligt förekommande magasin)

...

D 9 Fysikalisk-kemisk behandling som inte anges på annat ställe i denna bilaga och som resulterar i slutliga föreningar eller blandningar som omhändertas med användning av något av de förfaranden som är numrerade D 1—D 12 (t.ex. avdunstning, torkning eller kalcinering)

D 10 Förbränning på mark

...

D 12 Slutförvaring (t.ex. placering i behållare i en gruva)

D 13 Sammansmältning eller blandning före omhändertagande med användning av något av de förfaranden som är numrerade D 1—D 12

..." [*I överensstämmelse med förordningen och avfallsdirektivet används nedan begreppet bortskaffande. Övers. anm.]

10 Bilaga 2 B till samma direktiv har rubriken "Återvinningsåtgärder" och har följande lydelse:

"*Anm.*: Syftet med denna bilaga är att upprätta en förteckning över återvinningsåtgärder så som de vidtas i praktiken....

R 1 Huvudanvändning som bränsle eller andra metoder att generera energi

...

R 4 Återvinning/vidareutnyttjande av metaller och metallföreningar

R 5 Återvinning/vidareutnyttjande av andra oorganiska material

R 6 Regenerering av syror eller baser

...

R 10 Jordbehandling som är fördelaktig för jordbruket eller ekologisk förbättring

R 11 Användning av avfall från något av de förfaranden som är numrerade R 1—R 10

..."

Förordningen

11 Genom förordningen upprättas bland annat ett system för övervakning och kontroll av avfallstransporter mellan medlemsstater.

12 I artikel 2 i i förordningen definieras bortskaffande som bortskaffande enligt definitionen i artikel 1 e i avfallsdirektivet, och i artikel 2 k definieras återvinning som återvinning enligt definitionen i artikel 1 f i nämnda direktiv.

13 I artikel 1.3 a i förordningen föreskrivs följande:

"Transporter av avfall som uteslutande är avsett för återvinning och som förtecknas i bilaga 2 skall också undantas från bestämmelserna i denna förordning, med de undantag som följer av bestämmelserna i artikel 11 [b—e] och artikel 17.1, 17.2 och 17.3."

14 Avdelning II i förordningen, med rubriken "Transport av avfall mellan medlemsstater", innehåller bland annat ett kapitel A som består av artiklarna 3—5 och som reglerar det förfarande som skall tillämpas vid transporter av avfall för bortskaffande. Avdelning II innehåller även ett kapitel B som består av artiklarna 6—11 och som reglerar det förfarande som skall tillämpas vid transporter av avfall för återvinning.

15 I artikel 6.1 i förordningen föreskrivs följande:

"Om anmälaren avser att transportera avfall för återvinning som förtecknas i bilaga 3 från en medlemsstat till en annan eller låta det gå i transit genom en eller flera medlemsstater och om inte annat följer av artikel 25.2 och [artikel] 26.2, skall han anmäla detta till den behöriga destinationsmyndigheten och sända kopior av anmälan till behöriga avsändar- och transitmyndigheter samt till mottagaren."

16 Artikel 3.1 i förordningen har följande lydelse:

"Om anmälaren avser att transportera avfall för bortskaffande från en medlemsstat till en annan eller att låta det gå i transit genom en eller flera medlemsstater och om inte annat följer av artikel 25.2 och [artikel] 26.2, skall han anmäla detta till den behöriga destinationsmyndigheten och sända en kopia av anmälan till behöriga avsändar- och transitmyndigheter samt till mottagaren."

17 Enligt artikel 4.2 c i förordningen skall den behöriga destinationsmyndighetens och de behöriga avsändar- och transitmyndigheternas invändningar och villkor angående en transport av avfall för bortskaffande grundas på vad som föreskrivs i punkt 3 i samma artikel.

18 I artikel 4.3 b i i förordningen föreskrivs följande:

"De behöriga avsändar- och destinationsmyndigheterna får med beaktande av geografiska förhållanden eller behovet av specialiserade anläggningar för vissa

avfallsslag göra skäliga invändningar mot planerade transporter som inte sker i enlighet med direktiv 75/442/EEG, särskilt artik[larna] 5 och 7

i) för att genomföra principen om tillräcklig egenkapacitet på gemenskapsnivå och nationell nivå."

19 I artikel 10 i förordningen föreskrivs följande:

"I fråga om transporter av sådant avfall för återvinning som förtecknas i bilaga 4... skall de förfaranden tillämpas som anges i artik[larna] 6—8. De berörda behöriga myndigheternas [skriftliga] samtycke skall dock föreligga innan transporten påbörjas."

20 Förteckningen över avfall i bilaga 4 till förordningen omfattar bland annat "[a]vfall, ämnen och produkter som innehåller, består av eller är förorenade med polyklorerade bifenyler (PCB) och/eller polyklorerade terfenyler (PCT) och/eller polybromerade bifenyler (PBB), inbegripet andra polybromerade analoger till dessa föreningar, i en koncentration på 50 mg/kg eller mer".

21 I artikel 26 i förordningen föreskrivs följande:

"1. Avfallstransporter skall betraktas som illegala om de

a) sker utan anmälan till berörda behöriga myndigheter i enlighet med bestämmelserna i denna förordning, eller

...

e) medför bortskaffande eller återvinning i strid mot gemenskapens regler eller internationella regler...

...

2. Om anmälaren är ansvarig för en sådan illegal transport skall den behöriga avsändarmyndigheten tillse att avfallet

a) återförs till avsändarstaten av anmälaren eller om nödvändigt av den behöriga myndigheten själv, eller om detta inte är möjligt,

b) bortskaffas eller återvinns på ett miljömässigt godtagbart sätt,

inom 30 dagar sedan den behöriga myndigheten underrättades om den illegala transporten eller inom en annan tidsfrist som de berörda behöriga myndigheterna kommer överens om.

I detta fall skall en ny anmälan göras. Ingen avsändarmedlemsstat eller transitmedlemsstat får motsätta sig att avfallet återsänds om den behöriga destinationsmyndigheten lämnar en vederbörligen motiverad begäran och anger grunderna för detta.

...

5. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga rättsliga åtgärder för att förbjuda och bestraffa illegala transporter."

Direktivet om spilloljor

22 Det framgår av sjätte skälet i direktiv 87/101, varigenom direktivet om spilloljor har ändrats, att med hänsyn till att PCB och PCT har särskilt farliga egenskaper har gemenskapslagstiftaren ansett att det är nödvändigt att stärka gemenskapsrätten i fråga om förbränning eller regenerering av spillolja som är förorenad med dessa ämnen.

23 I artikel 1 femte strecksatsen i direktivet om spilloljor föreskrivs följande:

"I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

...

— *Förbränning*:

användning av spilloljor som bränsle med ett skäligt utnyttjande av den utvecklade värmen."

24 I artikel 8.2 b i detta direktiv föreskrivs följande:

"Medlemsstaterna skall... säkerställa att

...

b) spilloljor som används som bränsle... [inte] innehåller PCB/PCT i koncentrationer som överstiger 50 ppm."

25 Enligt artikel 10.2 första stycket i direktivet om spilloljor, i dess lydelse enligt direktivet om PCB och PCT, skall bestämmelserna i direktivet om PCB och PCT tillämpas i fråga om spilloljor som innehåller mer än 50 ppm PCB eller PCT.

Direktivet om PCB och PCT

26 Enligt artikel 1 i direktivet om PCB och PCT syftar direktivet till en tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kontrollerat bortskaffande av PCB, dekontaminering eller bortskaffande av utrustning som innehåller PCB och/eller bortskaffandet av använd PCB, med sikte på ett fullständigt sådant bortskaffande på grundval av bestämmelserna i detta direktiv.

27 Det framgår av artikel 2 a och c i direktivet om PCB och PCT att i detta direktiv avses med PCB bland annat varje blandning med en total halt av PCB och PCT överstigande 0,005 viktprocent, och med använd PCB avses all PCB som betraktas som avfall enligt avfallsdirektivet.

28 I artikel 2 f i direktivet om PCB och PCT definieras bortskaffande som "de åtgärder D 8, D 9, D 10, D 12 (endast genom säker lagring, under markytan djupt nere i en torr bergformation och endast för utrustning som innehåller PCB och använd PCB som inte kan dekontamineras) och D 15" som avses i bilaga 2 A till avfallsdirektivet.

29 I artikel 3 i direktivet om PCB och PCT föreskrivs följande:

"Medlemsstaterna skall, utan att det påverkar deras internationella åtaganden, vidta de åtgärder som krävs för att snarast möjligt säkerställa bortskaffande av använd PCB och dekontaminering eller bortskaffande av PCB och utrustning som innehåller PCB...."

30 I artikel 8.2 i samma direktiv föreskrivs följande:

"Om förbränning används för bortskaffande, skall bestämmelserna i rådets direktiv 94/67/EG av den 16 december 1994 om förbränning av farligt avfall... tillämpas. Andra tillvägagångssätt för bortskaffande av PCB, använd PCB och/eller utrustning som innehåller PCB får medges under förutsättning att de i jämförelse med förbränning motsvarar likvärdiga miljömässiga säkerhetskrav och följer kvalificerade tekniska krav med bästa tillgängliga teknik."

Den nationella lagstiftningen

31 I Nederländerna har förordningen i huvudsak genomförts genom Wet milieubeheer (miljöskyddslag, *Staatsblad* 1994, 311, nedan kallad WMB).

32 I artikel 10.44e WMB uppställs ett förbud mot transporter som anses utgöra illegala transporter enligt artikel 26.1 i förordningen.

33 Meerjarenplan gevaarlijke afvalstoffen (flerårig plan för farligt avfall, nedan kallad MJP GA II) utgör en sådan plan för avfallshantering som avses i artikel 7 i avfallsdirektivet. I Besluit aanwijzing gevaarlijke afvalstoffen (kungörelse om märkning av farligt avfall) av den 25 november 1993 (*Staatsblad*, 617, nedan kallad BAGA) anges de farliga avfall som MJP GA II är tillämplig på.

34 Det framgår av punkt 8.2 i MJP GA II att när det finns tillräcklig kapacitet i Nederländerna för att slutgiltigt bortskaffa farligt avfall är det i princip förbjudet att transportera sådant avfall för bortskaffande, i syfte att säkerställa kontinuitet vid sådant bortskaffande i Nederländerna enligt principen om tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå.

35 Del II i MJP GA II innehåller dessutom mer specifika regler för olika sektorer.

36 Sektorsplan nr 18 har rubriken "Förbränning av farligt avfall" och däri föreskrivs att förbränning av oljor som innehåller PCB alltid skall anses utgöra en åtgärd för bortskaffande i den mening som avses i punkt D 10 i bilaga 2 A till avfallsdirektivet, på grund av riskerna för att miljöfarliga ämnen uppstår och/eller att dessa miljöfarliga ämnen inte förbränns fullständigt om de används som bränsle. Det föreskrivs även att export av sådant avfall till en utländsk anläggning som är specialiserad på förbränning av farligt avfall för slutgiltigt bortskaffande endast kan tillåtas om det tillfälligt saknas kapacitet eller om det av tekniska skäl är omöjligt att förbränna avfallet i Nederländerna.

37 Sektorsplan nr 8 i MJP GA II har rubriken "Syror, baser och svavelhaltigt avfall" och hänvisar till punkt 8.2 i MJP GA II. Samma sak gäller sektorsplan nr 20 med rubriken "C2-avfall för utsläpp", där det dessutom anges att det inte är tillåtet att exportera avfall av typ C2 för djupdeponering eller deponering på avfallsupplag.

38 I punkt 4.1.6 i bilagorna till Noord-Brabantse Provinciaal Milieubeleid (nedan kallad NBPM) — vilken utgör en sådan plan för avfallshantering som avses i artikel 7 i avfallsdirektivet och som har upprättats på regional nivå och är tillämplig på ofarligt avfall — anges det att principen om tillräcklig egenkapacitet, enligt vilken varje medlemsstat eller varje region i princip är skyldig att behandla sitt eget avfall, utgör en riktlinje vid bedömningen av ansökningar om import eller export av avfall.

Tvisterna vid den nationella domstolen

Mål C-307/00

39 Genom beslut av den 25 februari 1998, vilket fattades med stöd av artikel 4.3 b i i förordningen jämförd med MJP GA II, gjorde ministern en invändning mot OHK:s planer på att till Tyskland transportera 1 000 ton spillolja som innehöll PCB i en koncentration som översteg 50 ppm och som utgör farligt avfall enligt BAGA. Enligt OHK:s anmälan skulle oljan återvinnas genom en sådan åtgärd som avses i punkt R 1 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. Närmare bestämt skulle oljan användas som bränsle för att generera nödvändig energi till det oljeraffinaderi som drivs av bolaget Mineralöl Raffinerie Dollbergen GmbH.

40 OHK begärde omprövning av beslutet. Ministern omprövade genom beslut av den 9 oktober 1998 sitt tidigare beslut utan att ändra det, och företaget väckte därför talan vid Raad van State.

41 Med stöd av bland annat sektorsplan nr 18 i MJP GA II anser ministern att den planerade åtgärden utgör en åtgärd för bortskaffande i den mening som avses i punkt D 10 i bilaga 2 A till avfallsdirektivet. Med beaktande av att det finns tillräcklig kapacitet för bortskaffande i Nederländerna, är ministern därför skyldig att invända mot den transport som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, i enlighet med punkt 8.2 i MJP GA II, för att säkerställa att denna kapacitet upprätthålls och för att bevara en tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå.

42 Till stöd för sin talan har OHK i huvudsak gjort gällande att ministern saknade fog för att invända mot transporten, eftersom den planerade användningen av avfallet utgör en återvinningsåtgärd i den mening som avses i punkt R 1 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. OHK har i det avseendet bland annat framhållit att PCB finns med i förteckningen över avfall i bilaga 4 till förordningen, vilka kan återvinnas enligt artikel 10 i förordningen. Användning som bränsle av den olja som avses skulle dessutom generera en positiv nettoeffekt vad gäller energitillförsel och skulle, till skillnad från enbart förbränning, göra det möjligt att avlägsna all PCB.

43 OHK har vidare hävdat att även om den planerade användningen som bränsle skall klassificeras som bortskaffande, gjorde ministern sin invändning i strid med principen om tillräcklig egenkapacitet i artikel 4.3 b i i förordningen. Som framgår av bland annat artikel 5 i avfallsdirektivet hade gemenskapslagstiftaren framför allt för avsikt att uppnå målet med en tillräcklig egenkapacitet på gemenskapsnivå, och strävan att uppnå målet med en tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå är underordnad det första målet. Om denna princip skulle tolkas så att den syftar till att säkerställa en tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå på bekostnad av den fria rörligheten för avfall och en avfallshantering av god kvalitet, skulle den strida mot artikel 29 EG, eftersom ingen av de hänsyn som anges i artikel 30 EG skulle kunna åberopas.

44 Vid den nationella domstolen har ministern vidhållit att den åtgärd som målet vid den nationella domstolen avser utgör bortskaffande. Ministern har gjort gällande

att det framgår såväl av den skyldighet att fullständigt bortskaffa PCB som föreskrivs i direktivet om PCB och PCT som av artikel 8.2 b i direktivet om spilloljor att det är omöjligt att genom användning som bränsle återvinna sådant avfall som avses i målet vid den nationella domstolen.

45 Ministern har även bestritt att han har tillämpat principen om tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå på ett felaktigt sätt. Vidare har ministern hävdat att nämnda princip inte strider mot artikel 29 EG och att tvingande miljöskyddshänsyn kan motivera åtgärder som begränsar exporten av avfall i ett sådant fall som det vid den nationella domstolen.

Mål C-308/00

46 Genom beslut av den 1 december 1998, vilket fattades med stöd av artikel 4.3 b i i förordningen jämförd med NBPM, gjorde ministern en invändning mot SNB:s planer på att till Tyskland transportera 5 000 ton flygaska från förbränning av avloppsslam. Enligt SNB:s anmälan skulle askan återvinnas genom en sådan åtgärd som avses i punkt R 5 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. Askan skulle närmare bestämt användas av GSES vid tillverkningen av betongbruk som skulle användas för att fylla igen gruvgångar i nedlagda kaliumgruvor för att förstärka marken på olika utvalda ställen i gruvorna och på så sätt förhindra eventuella skador till följd av sättningar.

47 SNB och GSES begärde omprövning av beslutet. Ministern omprövade genom beslut av den 26 juli 1999 sitt tidigare beslut utan att ändra det, och företagen väckte därför talan vid Raad van State.

48 Enligt ministern utgör tillsättningen av flygaska i betongbruk en åtgärd för bortskaffande i den mening som avses i punkt D 9 eller punkt D 13 i bilaga 2 A till avfallsdirektivet, och att fylla igen gruvgångar med hjälp av betongbruket utgör en åtgärd för bortskaffande i den mening som avses i punkterna D 1, D 3 eller D 12 i nämnda bilaga. Ministern har följaktligen invänt mot exporten genom att åberopa principen om tillräcklig egenkapacitet som föreskrivs i punkt 4.1.6 i bilagorna till NBPM.

49 Ministern anser nämligen att det huvudsakliga syftet i detta fall är att bortskaffa askan genom deponering under markytan. Den åtgärd som är i fråga i målet vid den nationella domstolen motsvarar för övrigt inte någon av de återvinningsåtgärder som anges i den uttömmande förteckningen i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. Åtgärden kan i synnerhet inte klassificeras som återvinning, eftersom den inte innebär någon behandling som syftar till att avfallet skall kunna återanvändas som råvara, utan åtgärden medför att avfallet försvinner, och något senare återtagande är inte möjligt. Även om en sådan åtgärd skulle kunna klassificeras både som återvinning och bortskaffande, finns det anledning att anse att åtgärden utgör bortskaffande och att tillämpa de strängare skyddsregler som föreskrivs i förordningen.

50 Till stöd för sin talan har SNB och GSES i huvudsak gjort gällande att ministern saknade fog för att göra en invändning mot transporten, eftersom den planerade användningen utgör en återvinningsåtgärd i den mening som avses i punkt R 5 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. Genom att använda flygaska vid tillverkningen av betongbruk är det möjligt att undvika att använda råvaror för att fullgöra en skyldighet enligt lag att fylla igen gruvgångar, och den planerade åtgärden är i sin helhet miljövänlig.

51 Enligt SNB och GSES saknar den omständigheten att framställningen av betongbruk inte specifikt omnämns i förteckningen i bilaga 2 B till avfallsdirektivet relevans, eftersom denna förteckning inte är uttömmande. Både miljöskyddet och behovet av att säkerställa en fri rörlighet för varor leder i detta fall till att den planerade åtgärden bör klassificeras som återvinning. Fram till

november 1998 avstod för övrigt ministern från att göra invändningar mot jämförbara transporter på grundval av en sådan klassificering. Även ministerns beslutspraxis ger vid handen att denne anser att användningen av flygaska vid framställning av asfaltbetong i Nederländerna utgör en återvinningsåtgärd.

52 SNB och GSES har vidare gjort gällande att även om den planerade åtgärden skulle klassificeras som bortskaffande är ministerns invändning mot transporten rättsstridig. Ministern har nämligen inte visat att bortskaffande av flygaska i Nederländerna var nödvändigt för att upprätta och behålla ett gemensamt, ändamålsenligt utformat nätverk för bortskaffande på nationell nivå, och på grund av den fria rörligheten för varor och av miljöskäl är det nödvändigt att ge företräde åt bortskaffande som är till nytta i en annan medlemsstat framför bortskaffande som inte är till någon nytta i den medlemsstat från vilken avfallet härrör.

53 Enligt ministern syftar förordningen och avfallsdirektivet till att skydda miljön och inte till att genomföra den fria rörligheten för varor. Principen om tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå är förenlig med artikel 174.2 EG, enligt vilken miljöförstöring företrädesvis bör hejdas vid källan, samt förenlig med konventionen om kontroll av gränsöverskridande transporter och om slutligt omhändertagande av riskavfall, vilken undertecknades i Basel (Schweiz) den 22 mars 1989 och godkändes på gemenskapens vägnar genom rådets beslut 93/98/EEG av den 1 februari 1993 (EGT L 39, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 20, s. 202).

Mål C-309/00

54 PPGIFG ingick ett avtal med det tyska bolaget AVG/Nottenkamper OHG (nedan kallat AVG), enligt vilket AVG åtog sig att varje år behandla 9 000 ton avfall från E-glasfiber som tillverkas av PPGIFG.

55 AVG hade beviljats tillstånd av Landrat des Kreises Wesel att utvinna lera i lertag i Hünxe (Tyskland) med en skyldighet att återställa landskapet i dess ursprungliga skick efter utvinningen. AVG har rätt att fylla igen de håligheter som uppstår vid utvinningen av lertaget med hjälp av de ämnen som uttömmande anges i tillståndet och inom de gränser som anges däri. Glasfiberavfall är ett av de oorganiska ämnen som AVG använder i det syftet.

56 Med stöd av artikel 10.44e WMB jämförd med artikel 26.1 i förordningen har ministern, genom beslut av den 22 mars 1999, förpliktat PPGIFG att erlägga böter på 500 NLG per ton glasfiberavfall som transporterats av detta företag utan föregående anmälan i enlighet med förordningen.

57 PPGIFG begärde omprövning av beslutet. Ministern omprövade genom beslut av den 15 juli 1999 sitt tidigare beslut utan att ändra det, och företaget väckte därför talan vid Raad van State.

58 Enligt ministern utgör arbetet med att fylla igen ett lertag en åtgärd för bortskaffande i den mening som avses i punkterna D 1, D 9 eller D 13 i bilaga 2 A till avfallsdirektivet, varför en föregående anmälan krävdes enligt artikel 3.1 i förordningen.

59 I detta fall är nämligen det huvudsakliga syftet att bortskaffa glasfiberavfall. Den åtgärd som är i fråga i målet vid den nationella domstolen motsvarar för övrigt inte någon av de återvinningsåtgärder som anges i den uttömmande förteckningen i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. Åtgärden kan i synnerhet inte klassificeras som återvinning, eftersom den inte innebär någon behandling som

syftar till att avfallet skall kunna återanvändas som råvara. Även om en sådan åtgärd skulle kunna klassificeras både som återvinning och bortskaffande, finns det anledning att anse att åtgärden utgör bortskaffande och att tillämpa de strängare skyddsregler som föreskrivs i förordningen.

60 Till stöd för sin talan har PPGIFG gjort gällande att det inte krävdes någon anmälan enligt förordningen av de transporter som är aktuella i målet vid den nationella domstolen, eftersom transporterna avser sådant avfall som avses i bilaga 2 till förordningen och som är avsett för återvinning.

61 Enligt PPGIFG utgör nämligen det planerade arbetet med att fylla igen lertaget en återvinningsåtgärd i den mening som avses i punkt R 5 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. Glasfiberavfall har erkänts som byggnadsmaterial och bidrar till stabilitet och vattentäthet i lertagens sluttningar och sandiga områden samt till att reglera vattenbalansen i lertagen. Genom att glasfiberavfall används är det möjligt att undvika att använda råvaror för att fullgöra skyldigheten enligt lag att fylla igen håligheter. Den omständigheten att en sådan åtgärd avseende att fylla igen håligheter som den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen inte specifikt omnämns i förteckningen i bilaga 2 B till avfallsdirektivet saknar relevans, eftersom denna förteckning inte är uttömmande. Både miljöskyddet och behovet av att säkerställa en fri rörlighet för varor leder i detta fall till att åtgärden bör klassificeras som återvinning.

62 PPGIFG har även gjort gällande att Landrat des Kreises Wesel i en skrivelse av den 28 januari 1997 bekräftade att arbetet med att fylla igen lertagen i Hünxe utgjorde en återvinningsåtgärd i den mening som avses i artikel 4.3 i Gesetz zur Förderung des Kreislaufwirtschaft und Sicherung des umweltverträglichen Beseitigung von Abfällen. Eftersom det är fråga om avfall som skall användas i Tyskland är ett sådant utlåtande av avgörande betydelse.

63 Genom beslut av den 10 december 1998, vilket fattades med stöd av artikel 4.3 b i i förordningen jämförd med MJP GA II, gjorde ministern en invändning mot SV:s planer på att till Tyskland transportera 150 ton järnkloridlösning som utgör farligt avfall enligt BAGA. Enligt SV:s anmälan skulle lösningen återvinnas genom en sådan åtgärd som avses i punkterna R 4, R 6 eller R 10 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. Närmare bestämt skulle lösningen användas vid den anläggning för bortskaffande av avfall som drivs av bolaget Edelhoff Abfallbereitungstechnik GmbH & Co, i syfte att stabilisera processen för att binda annat metallavfall och på så sätt underlätta att metallavfallet bildar en fällning. Även järnklorid kan fylla denna stabiliseringsfunktion, såsom råvara. Den fällning som erhålls placeras därefter i filterkakor som deponeras.

64 SV begärde omprövning av beslutet. Ministern omprövade genom beslut av den 3 augusti 1999 sitt tidigare beslut utan att ändra det, och företaget väckte därför talan vid Raad van State.

65 Enligt ministern utgör den planerade användningen en åtgärd för bortskaffande i den mening som avses i punkt D 9 i bilaga 2 A till avfallsdirektivet. Med beaktande av att det finns tillräcklig kapacitet för bortskaffande i Nederländerna, är ministern därför skyldig att invända mot den transport som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, i enlighet med sektorsplan nr 8 och punkt 8.2 i MJP GA II, för att säkerställa att denna kapacitet upprätthålls och för att bevara en tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå.

66 Ministern anser nämligen att det huvudsakliga syftet i detta fall är att bortskaffa avfall. Den åtgärd som är i fråga i målet vid den nationella domstolen motsvarar för övrigt inte någon av de återvinningsåtgärder som anges i den uttömmande

förteckningen i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. Åtgärden kan i synnerhet inte klassificeras som återvinning, eftersom den inte innebär någon behandling som syftar till att avfallet skall kunna återanvändas som råvara. Även om en sådan åtgärd skulle kunna klassificeras både som återvinning och bortskaffande, finns det anledning att anse att åtgärden utgör bortskaffande och att tillämpa de strängare skyddsregler som föreskrivs i förordningen.

67 Till stöd för sin talan har SV i huvudsak gjort gällande att ministern saknade fog för att göra en invändning mot transporten, eftersom den planerade användningen utgör en återvinningsåtgärd i den mening som avses i punkterna R 4, R 6 eller R 10 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. Användningen möjliggör nämligen ett ändamålsenligt vidareutnyttjande av järnkloridlösningen samtidigt som den avfallsvolym som skall deponeras minskar och man undviker att använda råvaror.

Mål C-311/00

68 Genom beslut av den 19 februari 1999, vilket fattades med stöd av artikel 4.3 b i i förordningen jämförd med MJP GA II, gjorde ministern en invändning mot AZN:s planer på att till Tyskland transportera 15 000 ton "AVI"-flygaska från förbränning av avfall, vilken i sig utgör ett farligt avfall enligt BAGA. Enligt AZN:s anmälan skulle askan återvinnas genom en sådan åtgärd som avses i punkt R 11 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. Askan skulle närmare bestämt användas av MGMV vid tillverkningen av betongbruk.

69 MGMV har beviljats tillstånd enligt Bundesimmissionsschutzgesetz, vilket ger företaget rätt att tillverka olika byggnadsmaterial, däribland betongbruk. Materialen skall uppfylla vissa kvalitetskrav som uppställs i Bundesgesetzlichen

Gesundheitsschutz-Bergverordnung. Materialen är avsedda att användas i gruvor för att förstärka gruvgångar och schakt, för att stabilisera stenlagren och förhindra sättningar, samt för att täta väggarna för att förhindra gasansamlingar och gasexplosioner.

70 SANB, AZN och MGMV begärde omprövning av beslutet. Ministern omprövade genom beslut av den 2 augusti 1999 sitt tidigare beslut utan att ändra det, och företagen väckte därför talan vid Raad van State.

71 Enligt ministern utgör tillsättningen av flygaska i betongbruk en åtgärd för bortskaffande i den mening som avses i punkt D 9 eller punkt D 13 i bilaga 2 A till avfallsdirektivet, och igenfyllandet av gruvgångar med hjälp av betongbruket utgör en åtgärd för bortskaffande i den mening som avses i punkterna D 1, D 3 eller D 12 i nämnda bilaga. Med beaktande av att det finns tillräcklig kapacitet för bortskaffande i Nederländerna, är ministern därför skyldig att invända mot den transport som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, i enlighet med sektorsplan nr 20 och punkt 8.2 i MJP GA II, för att säkerställa att denna kapacitet upprätthålls och för att bevara en tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå.

72 Ministern anser nämligen att det huvudsakliga syftet i detta fall är att bortskaffa askan genom deponering under markytan. Den åtgärd som är i fråga i målet vid den nationella domstolen motsvarar för övrigt inte någon av de återvinningsåtgärder som anges i den uttömmande förteckningen i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. Åtgärden kan i synnerhet inte klassificeras som återvinning, eftersom den inte innebär någon behandling som syftar till att avfallet skall kunna återanvändas som råvara, utan åtgärden medför att avfallet försvinner, och något senare återtagande är inte möjligt. Även om en sådan åtgärd skulle kunna klassificeras både som återvinning och bortskaffande, finns det anledning att anse att åtgärden utgör bortskaffande och att tillämpa de strängare skyddsregler som föreskrivs i förordningen.

73 Till stöd för sin talan har SANB, AZN och MGMV i huvudsak gjort gällande att ministern saknade fog för att göra en invändning mot transporten, eftersom den planerade användningen utgör en återvinningsåtgärd i den mening som avses i punkt R 5 eller punkt R 11 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. Användningen av flygaska vid tillverkningen av byggnadsmaterial påverkar miljön i liten utsträckning och gör det möjligt att undvika att använda råvaror, och det betongbruk som man därigenom erhåller används för att förstärka gångar och väggar i gruvor där utvinning sker. För övrigt är det omtvistade beslutet avseende vilket talan väckts inte förenligt med ministerns tidigare beslutspraxis utan hotar rättssäkerheten.

Tolkningsfrågorna

74 Raad van State anser att en tolkning av gemenskapsrätten är nödvändig för att slita tvisterna, och den har därför förklarat målen vilande och hänskjutit ett flertal tolkningsfrågor till domstolen.

75 I mål C-307/00 har Raad van State ställt följande tolkningsfrågor:

"1. Innebär rådets direktiv 96/59/EG av den 16 september 1996 om bortskaffande av polyklorerade bifenyler och polyklorerade terfenyler (PCB/PCT) och rådets direktiv 87/101/EEG av den 22 december 1986 om ändring i direktiv 75/439/EEG om omhändertagande av spilloljor att rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen skall tolkas på så sätt att transport av spilloljor som innehåller PCB i koncentrationer som

överstiger 50 ppm alltid skall anses utgöra transport av avfall för bortskaffande i den mening som avses i bestämmelserna i avdelning II, kapitel A i förordning nr 259/93 jämförd med artikel 1 e i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall?

2. a) Om den första frågan besvaras jakande och transport av spilloljor som innehåller PCB i koncentrationer som överstiger 50 ppm följaktligen alltid skall anses utgöra transport av avfall för bortskaffande, kan en invändning i enlighet med artikel 4.3 b i i förordning nr 259/93 göras mot transporten enbart av det skälet att det är nödvändigt att uppnå tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå, utan att det har fastställts att tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå är nödvändig för att uppnå tillräcklig egenkapacitet på gemenskapsnivå?

b) Om denna fråga besvaras jakande, är förordning nr 259/93 förenlig med artikel 29 EG i den utsträckning som denna förordning tillåter ett sådant exportförbud som grundar sig enbart på principen om tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå?"

76 I mål C-308/00 har Raad van State ställt följande tolkningsfrågor:

"1. a) Skall förfarande R 5 avseende återvinning/vidareutnyttjande [nederländska: terugwinning] av andra oorganiska material, vilket anges i bilaga 2 B till rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, även anses omfatta 'vidareutnyttjande'[*] i den mening som avses i artikel 3[.1] b första strecksatsen i detta direktiv? [*Nederländska: hergebruik. I överensstämmelse med övriga språkversioner av direktivet används nedan begreppet återanvändning. Övers. anm.]

b) Hur skall man, med beaktande av bland annat svaret på fråga 1 a, tolka förfarande R 5? Krävs det, för att det skall vara fråga om ett sådant förfarande, att ämnet genomgår en behandling, att det kan användas flera gånger eller att det kan återtas?

2. Om det följer av svaret på föregående frågor att ett förfarande som exempelvis omvandling av flygaska inte omfattas av förfarande R 5, är förteckningarna över förfaranden i bilagorna 2 A och 2 B till direktiv 75/442 uttömmande, eller är endast en av dessa förteckningar uttömmande och i så fall vilken?

3. a) På grundval av vilka kriterier skall det fastställas huruvida ett förfarande skall anses utgöra bortskaffande eller återvinning i den mening som avses i artikel 1 i direktiv 75/442?

b) Om ett förfarande kan klassificeras både som ett bortskaffningsförfarande och ett återvinningsförfarande, skall företräde då ges till bilaga 2 A eller bilaga 2 B vid klassificeringen av detta förfarande eller har ingen av förteckningarna företräde framför den andra?

4. Skall den åsikt som företräds av den behöriga myndigheten i avsändarmedlemsstaten eller av den behöriga myndigheten i destinationsmedlemsstaten vara avgörande för att ett förfarande skall klassificeras som bortskaffande eller återvinning?

5. a) Om transport av flygaska skall anses utgöra transport av avfall för bortskaffande, kan en invändning i enlighet med artikel 4.3 b i i rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen göras mot en transport enbart av det skälet att det är nödvändigt att uppnå tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå, utan att det har fastställts att tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå är nödvändig för att uppnå tillräcklig egenkapacitet på gemenskapsnivå?

b) Om denna fråga besvaras jakande, är förordning nr 259/93 förenlig med artikel 29 EG i den utsträckning som denna förordning tillåter ett sådant exportförbud som grundar sig enbart på principen om tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå?"

77 I mål C-309/00 har Raad van State ställt följande tolkningsfrågor:

"1. a) Skall förfarande R 5 avseende återvinning/vidareutnyttjande av andra oorganiska material, vilket anges i bilaga 2 B till rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, även anses omfatta '[återanvändning]' i den mening som avses i artikel 3[.1] b första strecksatsen i detta direktiv?

b) Hur skall man, med beaktande av bland annat svaret på fråga 1 a, tolka förfarande R 5? Krävs det, för att det skall vara fråga om ett sådant förfarande, att ämnet genomgår en behandling, att det kan användas flera gånger eller att det kan återtas?

2. Om det följer av svaret på föregående frågor att ett förfarande som exempelvis igenfyllande av lertag inte omfattas av förfarande R 5, är förteckningarna över förfaranden i bilagorna 2 A och 2 B till direktiv 75/442 uttömmande, eller är endast en av dessa förteckningar uttömmande och i så fall vilken?

3. a) På grundval av vilka kriterier skall det fastställas huruvida ett förfarande skall anses utgöra bortskaffande eller återvinning i den mening som avses i artikel 1 i direktiv 75/442?

   b) Om ett förfarande kan klassificeras både som ett bortskaffningsförfarande och ett återvinningsförfarande, skall företräde då ges till bilaga 2 A eller bilaga 2 B vid klassificeringen av detta förfarande eller har ingen av förteckningarna företräde framför den andra?

4. Skall den åsikt som företräds av den behöriga myndigheten i avsändarmedlemsstaten eller av den behöriga myndigheten i destinationsmedlemsstaten vara avgörande för att ett förfarande skall klassificeras som bortskaffande eller återvinning?"

78 I mål C-310/00 har Raad van State ställt följande tolkningsfrågor:

"1. a) Skall förfarande R 4 avseende återvinning/vidareutnyttjande av metaller och metallföreningar, vilket anges i bilaga 2 B till rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, även anses omfatta '[återanvändning]' i den mening som avses i artikel 3[.1] b första strecksatsen i detta direktiv?

b) Hur skall man, med beaktande av bland annat svaret på fråga 1 a, tolka förfarande R 4? Krävs det, för att det skall vara fråga om ett sådant förfarande, att ämnet genomgår en behandling, att det kan användas flera gånger eller att det kan återtas?

2. Om det följer av svaret på föregående frågor att ett förfarande som exempelvis behandling av järnkloridlösning inte omfattas av förfarande R 4, är förteckningarna över förfaranden i bilagorna 2 A och 2 B till direktiv 75/442 uttömmande, eller är endast en av dessa förteckningar uttömmande och i så fall vilken?

3. a) På grundval av vilka kriterier skall det fastställas huruvida ett förfarande skall anses utgöra bortskaffande eller återvinning i den mening som avses i artikel 1 i direktiv 75/442?

b) Om ett förfarande kan klassificeras både som ett bortskaffningsförfarande och ett återvinningsförfarande, skall företräde då ges till bilaga 2 A eller bilaga 2 B vid klassificeringen av detta förfarande eller har ingen av förteckningarna företräde framför den andra?

4. a) Om transport av järnkloridlösning skall anses utgöra transport av avfall för bortskaffande, kan en invändning i enlighet med artikel 4.3 b i i rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen göras mot en transport enbart av det skälet att det är nödvändigt att uppnå tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå, utan att det har fastställts att tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå är nödvändig för att uppnå tillräcklig egenkapacitet på gemenskapsnivå?

b) Om denna fråga besvaras jakande, är förordning nr 259/93 förenlig med artikel 29 EG i den utsträckning som denna förordning tillåter ett sådant exportförbud som grundar sig enbart på principen om tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå?"

79 I mål C-311/00 har Raad van State ställt följande tolkningsfrågor:

"1. a) Skall förfarande R 5 avseende återvinning/vidareutnyttjande av andra oorganiska material, vilket anges i bilaga 2 B till rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, även anses omfatta '[återanvändning]' i den mening som avses i artikel 3[.1] b första strecksatsen i detta direktiv?

b) Hur skall man, med beaktande av bland annat svaret på fråga 1 a, tolka förfarande R 5? Krävs det, för att det skall vara fråga om ett sådant förfarande, att ämnet genomgår en behandling, att det kan användas flera gånger eller att det kan återtas?

2. Om det följer av svaret på föregående frågor att ett förfarande som exempelvis omvandling av flygaska inte omfattas av förfarande R 5, är förteckningarna över förfaranden i bilagorna 2 A och 2 B till direktiv 75/442 uttömmande, eller är endast en av dessa förteckningar uttömmande och i så fall vilken?

3. a) På grundval av vilka kriterier skall det fastställas huruvida ett förfarande skall anses utgöra bortskaffande eller återvinning i den mening som avses i artikel 1 i direktiv 75/442?

b) Om ett förfarande kan klassificeras både som ett bortskaffningsförfarande och ett återvinningsförfarande, skall företräde då ges till bilaga 2 A eller bilaga 2 B vid klassificeringen av detta förfarande eller har ingen av förteckningarna företräde framför den andra?

4. a) Om transport av flygaska skall anses utgöra transport av avfall för bortskaffande, kan en invändning i enlighet med artikel 4.3 b i i rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen göras mot en transport enbart av det skälet att det är nödvändigt att uppnå tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå, utan att det har fastställts att tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå är nödvändig för att uppnå tillräcklig egenkapacitet på gemenskapsnivå?

b) Om denna fråga besvaras jakande, är förordning nr 259/93 förenlig med artikel 29 EG i den utsträckning som denna förordning tillåter ett sådant exportförbud som grundar sig enbart på principen om tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå?"

Tillämpningen av artikel 104.3 i rättegångsreglerna

80 Domstolen anser att svaret på tolkningsfrågorna i mål C-307/00 inte lämnar utrymme för rimligt tvivel och att svaren på tolkningsfrågorna i målen C-308/00—C-311/00 klart kan utläsas av dom av den 27 februari 2002 i mål C-6/00, ASA (REG 2002, s. I-1961), vilken meddelades efter det att besluten om hänskjutande fattades. Domstolen har därför med stöd av artikel 104.3 i sina rättegångsregler meddelat den domstol som hänskjutit frågorna att den avser att avgöra saken genom att meddela ett motiverat beslut och den har berett parter och övriga som avses i artikel 20 i EG-stadgan för domstolen tillfälle att yttra sig i frågan.

81 Den tyska regeringen och Förenade kungarikets regering samt kommissionen har meddelat att de inte har några synpunkter på att domstolen avser att avgöra saken genom att meddela ett beslut i förevarande mål. SNB, GSES, PPGIFG och MGMV har uppgett att de ställer sig positiva till att domstolen meddelar ett beslut.

82 OHK har gjort gällande att det var felaktigt av den nationella domstolen att anse att de produkter som är i fråga i mål C-307/00 utgör spilloljor i den mening som avses i direktivet om spilloljor. Enligt OHK rör det sig i själva verket om oljeavfall som innehåller använd PCB, en kategori som skall särskiljas från spilloljor.

83 Den nederländska regeringen anser att svaren på fråga 1 b och fråga 3 a i målen C-308/00—C-311/00 inte följer klart av domen i det ovannämnda målet ASA.

Fråga 1 i målen C-308/00—C-311/00

84 Den hänskjutande domstolen har ställt fråga 1 i målen C-308/00—C-311/00 för att få klarhet i huruvida återvinningsförfarandena genom återvinning eller vidareutnyttjande av metaller och metallföreningar eller genom återvinning eller vidareutnyttjande av andra oorganiska material, vilka anges i punkt R 4 respektive punkt R 5 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet, även kan omfatta återanvändning i den mening som avses i artikel 3.1 b första strecksatsen i detta direktiv, och huruvida sådana förfaranden förutsätter att det berörda ämnet genomgår en behandling, att det kan användas flera gånger eller att det senare kan återtas.

85 Domstolen anser att svaret på denna fråga klart kan utläsas av domen i det ovannämnda målet ASA, till skillnad från vad den nederländska regeringen har hävdat.

86 Det framgår nämligen av punkterna 65—71 i nämnda dom att deponering av slagg och aska i en nedlagd gruva kan hänföras till den återvinningsåtgärd som avses i punkt R 5 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet. Av domen framgår även att det vid kontrollen av en sådan klassificering i ett enskilt fall krävs en bedömning av huruvida deponeringens huvudsyfte är att avfallet skall kunna användas på ett ändamålsenligt sätt genom att ersätta andra material som annars skulle ha behövts för detta ändamål.

87 Domstolen har även uttryckligen angett att begreppet återvinning visserligen allmänt sett innebär att avfallet skall ha behandlats innan det används. Det framgår emellertid varken av artikel 3.1 b eller av någon annan bestämmelse i avfallsdirektivet att ett avgörande kriterium för att klassificera en åtgärd som återvinning i den mening som avses i artikel 1 f i detta direktiv är huruvida avfallet har behandlats eller inte (domen i det ovannämnda målet ASA, punkt 67).

88 Domstolen konstaterar att det inte heller framgår vare sig av artikel 3.1 b eller av någon annan bestämmelse i avfallsdirektivet att ett avgörande kriterium för att klassificera en åtgärd som återvinning i den mening som avses i artikel 1 f i detta direktiv är huruvida avfallet kan användas flera gånger eller om det senare kan återtas.

89 Av de överväganden som angetts i punkterna 86—88 i detta beslut framgår bland annat att det förfarande som avses i punkt R 5 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet även kan omfatta återanvändning i den mening som avses i artikel 3.1 b första

strecksatsen i detta direktiv, och detta gäller även i fråga om de åtgärder som kan hänföras till det återvinningsförfarande som avses i punkt R 4 i nämnda bilaga.

90 Mot bakgrund av det ovan anförda skall fråga 1 i målen C-308/00—C-311/00 besvaras så att återvinningsförfarandena genom återvinning eller vidareutnyttjande av metaller och metallföreningar eller genom återvinning eller vidareutnyttjande av andra oorganiska material, vilka anges i punkt R 4 respektive punkt R 5 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet, även kan omfatta återanvändning i den mening som avses i artikel 3.1 b första strecksatsen i detta direktiv, och att sådana förfaranden inte nödvändigtvis förutsätter att det berörda ämnet genomgår en behandling, att det kan användas flera gånger eller att det senare kan återtas.

Fråga 2 i målen C-308/00—C-311/00

91 Den hänskjutande domstolen har ställt fråga 2 i målen C-308/00—C-311/00 för att, för det fall det av svaret på fråga 1 i nämnda mål framgår att sådana förfaranden som de som är i fråga i målen vid den nationella domstolen inte kan hänföras till en sådan återvinningsåtgärd som avses i punkt R 4 eller punkt R 5 i bilaga 2 B till avfallsdirektivet, få klarhet i huruvida förteckningarna över förfaranden för bortskaffande och återvinning i bilagorna 2 A och 2 B till direktivet är uttömmande, eller huruvida en av dessa förteckningar är uttömmande.

92 Med hänsyn till svaret på fråga 1 i målen C-308/00—C-311/00 saknas det anledning att besvara fråga 2 i dessa mål.

Fråga 3 i målen C-308/00—C-311/00

93 Den hänskjutande domstolen har ställt fråga 3 i målen C-308/00—C-311/00 för att få klarhet i på grundval av vilka kriterier det kan fastställas huruvida ett förfarande för avfallshantering skall klassificeras som bortskaffande eller återvinning i den mening som avses i avfallsdirektivet och, för det fall samma förfarande kan klassificeras både som bortskaffande och återvinning, huruvida någon av klassificeringarna skall ges företräde framför den andra.

94 Domstolen anser att svaret på denna fråga klart kan utläsas av domen i det ovannämnda målet ASA, till skillnad från vad den nederländska regeringen har hävdat.

95 Som domstolen slog fast i punkt 63 i nämnda dom skall det först erinras om att det vid tillämpning av avfallsdirektivet fordras att all avfallshantering kan klassificeras antingen som bortskaffande eller som återvinning. Ett och samma förfarande kan inte klassificeras som både bortskaffande och återvinning.

96 Domstolen angav därefter att om det är fråga om en åtgärd som, om man enbart ser till hur den beskrivs, kan hänföras till en åtgärd för bortskaffande som anges i bilaga 2 A till avfallsdirektivet eller till en återvinningsåtgärd som anges i bilaga 2 B till direktivet, skall denna åtgärd klassificeras i det enskilda fallet mot bakgrund av direktivets ändamål (domen i det ovannämnda målet ASA, punkt 64).

97 I det avseendet uppgav domstolen att det följde av artikel 3.1 b i avfallsdirektivet och av fjärde skälet i direktivet att det som framför allt utmärker en återvinningsåtgärd är att åtgärdens huvudsyfte är att avfallet skall kunna användas på

ett ändamålsenligt sätt som bidrar till att bevara naturresurserna genom att ersätta andra material som annars skulle ha behövts för detta ändamål (domen i det ovannämnda målet ASA, punkt 69).

98 Som domstolen erinrade om i punkt 70 i domen i det ovannämnda målet ASA ankommer det slutligen på den nationella domstolen att tillämpa detta kriterium i varje enskilt fall för att avgöra om åtgärden i fråga skall klassificeras som bortskaffande eller återvinning.

99 Mot bakgrund av det ovan anförda skall fråga 3 i målen C-308/00—C-311/00 besvaras så att ett förfarande för avfallshantering inte kan klassificeras både som bortskaffande och återvinning i den mening som avses i avfallsdirektivet. Om det är fråga om en åtgärd som, om man enbart ser till hur den beskrivs, a priori kan hänföras till en åtgärd för bortskaffande som anges i bilaga 2 A till direktivet eller till en återvinningsåtgärd som anges i bilaga 2 B till direktivet, skall det i det enskilda fallet kontrolleras huruvida den ifrågavarande åtgärdens huvudsyfte är att avfallet skall kunna användas på ett ändamålsenligt sätt genom att ersätta andra material som annars skulle ha behövts för detta ändamål, och i sådana fall skall det anses att det är fråga om återvinning.

Fråga 4 i målen C-308/00 och C-309/00

100 Den hänskjutande domstolen har ställt fråga 4 i målen C-308/00 och C-309/00 för att få klarhet i huruvida det är den åsikt som företräds av den behöriga myndigheten i avsändarmedlemsstaten eller av den behöriga myndigheten i destinationsmedlemsstaten som i förekommande fall skall vara avgörande vid klassificeringen av en åtgärd för avfallshantering som bortskaffande eller återvinning.

101 Domstolen anser att svaret på denna fråga klart kan utläsas av domen i det ovannämnda målet ASA.

102 Det framgår nämligen av punkt 44 i nämnda dom att den klassificering av en viss åtgärd som gjorts av de behöriga myndigheterna i destinationsmedlemsstaten inte är bindande för de behöriga myndigheterna i avsändarmedlemsstaten, lika litet som den klassificering som gjorts av de behöriga myndigheterna i avsändarmedlemsstaten är bindande för de behöriga myndigheterna i destinationsmedlemsstaten. Risken för att en transport eventuellt klassificeras på olika sätt till följd av detta är en del av det system som infördes genom förordningen. Enligt detta system är de behöriga myndigheterna gemensamt ansvariga för att kontrollera att transporterna genomförs i enlighet med förordningens bestämmelser.

103 Fråga 4 i målen C-308/00 och C-309/00 skall således besvaras så att den klassificering av en viss åtgärd för avfallshantering som gjorts av de behöriga myndigheterna i destinationsmedlemsstaten inte har företräde framför den klassificering som gjorts av de behöriga myndigheterna i avsändarmedlemsstaten, lika litet som den klassificering som gjorts av de behöriga myndigheterna i avsändarmedlemsstaten har företräde framför den klassificering som gjorts av de behöriga myndigheterna i destinationsmedlemsstaten.

Fråga 5 i mål C-308/00 och fråga 4 i målen C-310/00 och C-311/00

104 Den hänskjutande domstolen har ställt fråga 5 a i mål C-308/00 och fråga 4 a i målen C-310/00 och C-311/00 för att få klarhet i huruvida en invändning i enlighet med artikel 4.3 b i i förordningen kan göras mot en planerad transport av avfall för bortskaffande enbart av det skälet att invändningen är nödvändig för

att uppnå tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå, utan att det därutöver behöver fastställas att invändningen är nödvändig för att uppnå tillräcklig egenkapacitet på gemenskapsnivå. För det fall denna fråga besvaras jakande, vill den hänskjutande domstolen dessutom, genom fråga 5 b respektive fråga 4 b, få klarhet i huruvida denna bestämmelse i förordningen är förenlig med artikel 29 EG i den mån som den tillåter ett exportförbud som grundar sig enbart på principen om tillräcklig egenkapacitet på nationell nivå.

105 Det skall inledningsvis erinras om att inom ramen för fördelningen av behörigheten mellan de nationella domstolarna och EG-domstolen enligt artikel 234 EG är enligt fast rättspraxis den nationella domstolen — som ensam har en direkt kännedom om de faktiska omständigheterna i målet och om de argument som förts fram av parterna och som har ansvaret för det rättsliga avgörandet — bäst lämpad att, med full kännedom om saken, bedöma relevansen av de rättsfrågor som uppkommit i den tvist som anhängiggjorts vid den och om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken. EG-domstolen får emellertid, om frågorna eventuellt är felaktigt formulerade eller överskrider domstolens befogenheter enligt artikel 234 EG, ur samtliga uppgifter som den nationella domstolen tillhandahållit och särskilt ur skälen i beslutet om hänskjutande, hämta de gemenskapsrättsliga uppgifter som det med hänsyn till tvisteföremålet är nödvändigt att tolka (se bland annat dom av den 29 november 1978 i mål 83/78, Pigs Marketing Board, REG 1978, s. 2347, punkterna 25 och 26, svensk specialutgåva, volym 4, s. 243, och av den 22 juni 2000 i mål C-425/98, Marca Mode, REG 2000, s. I-4861, punkt 21).

106 EG-domstolen kan därigenom tillhandahålla den nationella domstolen sådana uppgifter angående tolkningen av gemenskapsrätten som är användbara för den sistnämnda domstolen när den avgör målet (se bland annat dom av den 19 november 2002 i mål C-304/00, Strawson och Gagg & Sons, REG 2002, s. I-10737, punkt 57). Domstolen kan därför ta sådana gemenskapsrättsliga normer i beaktande som den nationella domstolen inte har hänvisat till i sin fråga (se bland annat dom av den 20 mars 1986 i mål 35/85, Tissier, REG 1986, s. 1207, punkt 9, och domen i det ovannämnda målet Strawson och Gagg & Sons, punkt 58).

107 För att lämna ett användbart svar till den nationella domstolen påpekar domstolen att det framgår av punkt 47 i domen i det ovannämnda målet ASA att när den behöriga myndigheten i avsändarmedlemsstaten finner att syftet med en avfallstransport har klassificerats felaktigt i anmälan, skall myndigheten grunda sin invändning mot transporten på denna felaktiga klassificering utan att åberopa någon av de särskilda bestämmelser i förordningen vari de invändningar mot avfallstransporter som medlemsstaterna kan göra definieras. Denna invändning — liksom de övriga invändningar som föreskrivs i förordningen — medför att transporten inte får genomföras.

108 Det ankommer inte på en behörig myndighet att ex officio omklassificera syftet med en avfallstransport, eftersom en sådan ensidig omklassificering kan medföra att en och samma transport prövas av de olika behöriga myndigheterna utifrån bestämmelser i olika kapitel i förordningen. Detta skulle inte vara förenligt med det system som infördes genom förordningen (domen i det ovannämnda målet ASA, punkt 48).

109 Av det ovan anförda följer att ministern, för att följa förordningens bestämmelser, i detta fall endast skulle ha grundat sina invändningar mot de transporter som SNB, SV respektive AZN planerade på att dessa företag, enligt ministerns mening, hade gjort en felaktig klassificering, och uppgett att han ansåg att de planerade åtgärderna utgjorde bortskaffande och inte återvinning, vilket ministern för övrigt gjorde.

110 Med beaktande av att SNB, SV och AZN i respektive anmälan klassificerade de planerade åtgärderna som återvinningsåtgärder, var det däremot inte tillåtet för ministern att göra invändningar med stöd av artikel 4.3 b i i förordningen, vilken avser transporter av avfall för bortskaffande.

111 Av det ovan anförda följer att utgången i tvisten vid den nationella domstolen inte är avhängig tolkningen eller giltigheten av artikel 4.3 b i i förordningen, utan att hänsyn skall tas till de principer som följer av domstolens rättspraxis och som angetts i punkterna 107 och 108 i detta beslut.

112 Mot bakgrund av det ovan anförda skall fråga 5 i mål C-308/00 och fråga 4 i målen C-310/00 och C-311/00 besvaras så att det följer av det system som införts genom förordningen att när den behöriga myndigheten i avsändarmedlemsstaten finner att syftet med en avfallstransport felaktigt har klassificerats som återvinning i anmälan, skall myndigheten grunda sin invändning mot transporten på denna felaktiga klassificering utan att åberopa någon av de särskilda bestämmelser i förordningen, såsom bland annat artikel 4.3 b i, vari de invändningar mot transporter av avfall för bortskaffande som medlemsstaterna kan göra definieras.

Fråga 1 i mål C-307/00

113 Inledningsvis skall det erinras om att tvisten vid den nationella domstolen i mål C-307/00 avser en invändning mot en transport av spilloljor som innehåller PCB i en koncentration som överstiger 50 ppm för att användas som bränsle, och att OHK i sin talan vid den nationella domstolen har bestritt att denna användning utgör bortskaffande i den mening som avses i förordningen och i avfallsdirektivet.

114 Som framgår av punkt 82 i detta beslut har OHK gjort gällande att de produkter som är i fråga i målet vid den nationella domstolen inte utgör spilloljor i den mening som avses i direktivet om spilloljor. Domstolen erinrar dock om att i ett förfarande enligt artikel 234 EG, som grundar sig på en tydlig funktionsfördelning mellan de nationella domstolarna och EG-domstolen, är det endast den nationella domstolen som är behörig att bedöma de faktiska omständigheterna i målet (se bland annat dom av den 15 november 1979 i mål 36/79, Denkavit, REG 1979, s. 3439, punkt 12, och av den 22 juni 2000 i mål C-318/98, Fornasar m.fl., REG 2000, s. I-4785, punkt 31). I förevarande fall konstaterar domstolen att den nationella domstolen genomgående har hänvisat till de produkter som är i fråga i målet vid den nationella domstolen som spilloljor och att det var denna omständighet som bland annat föranledde den nationella domstolen att ställa frågor till EG-domstolen rörande innebörden av direktivet om spilloljor.

115 Med beaktande av det ovan anförda skall fråga 1 i mål C-307/00 förstås så att den syftar till att få klarhet i huruvida en transport av spilloljor som innehåller PCB i en koncentration som överstiger 50 ppm i syfte att dessa skall användas som bränsle, med hänsyn till bestämmelserna i direktivet om spilloljor och i direktivet om PCB och PCT, alltid skall anses utgöra en transport av avfall för bortskaffande i den mening som avses i förordningens bestämmelser jämförda med bestämmelserna i avfallsdirektivet, så att de behöriga myndigheterna i avsändarmedlemsstaten kan göra invändningar mot en sådan transport med stöd av artikel 4.3 i förordningen.

116 Med hänsyn till bland annat de överväganden som angetts i punkterna 105 och 106 i detta beslut anser domstolen att svaret på frågan, såsom den har omformulerats, inte lämnar något utrymme för rimligt tvivel.

117 Det skall nämligen erinras om att enligt artikel 26.1 e i förordningen skall avfallstransporter betraktas som illegala, i den mening som avses i förordningen, om de medför bortskaffande eller återvinning i strid med gemenskapens regler,

och enligt artikel 26.5 i förordningen är medlemsstaterna skyldiga att vidta lämpliga rättsliga åtgärder för att förbjuda och bestraffa sådana illegala transporter.

118 Som framgår klart av lydelsen i artikel 8.2 b i direktivet om spilloljor, vilken utgör en särskild bestämmelse i den mening som avses i artikel 2.2 i avfallsdirektivet, är medlemsstaterna skyldiga att förbjuda att spilloljor som innehåller PCB i koncentrationer som överstiger 50 ppm används som bränsle.

119 Av det ovan anförda följer att den transport av spilloljor som OHK planerade skulle ha utgjort en illegal transport i den mening som avses i artikel 26.1 e i förordningen om den hade utförts.

120 Under dessa omständigheter konstaterar domstolen att den behöriga myndigheten i avsändarmedlemsstaten är skyldig att invända mot en sådan transport, oavsett om en sådan förbränning som den som OHK planerade skall anses utgöra bortskaffande eller återvinning i den mening som avses i förordningen och i avfallsdirektivet.

121 Denna skyldighet följer särskilt av artikel 26 i förordningen, enligt vilken medlemsstaterna skall förbjuda och bestraffa illegala transporter. Skyldigheten följer även av artikel 30.1 i förordningen, vilken uttryckligen föreskriver en allmän skyldighet för medlemsstaterna att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att tillse att avfall transporteras i enlighet med bestämmelserna i förordningen (se, analogt, domen i det ovannämnda målet ASA, punkt 41).

122 Eftersom det är fråga om en illegal transport i den mening som avses i artikel 26.1 e i förordningen skall den behöriga myndigheten grunda sin invändning mot en sådan transport enbart på den omständigheten att transporten är illegal, utan att den får åberopa någon av de särskilda bestämmelser i förordningen vari de invändningar mot avfallstransporter som medlemsstaterna kan göra definieras (se, analogt, domen i det ovannämnda målet ASA, punkt 47). De särskilda bestämmelserna är nämligen inte tillämpliga när det är fråga om en sådan illegal transport.

123 Mot bakgrund av det ovan anförda skall fråga 1 i mål C-307/00 besvaras enligt följande. Med hänsyn till artikel 8.2 b i direktivet om spilloljor utgör en transport av spilloljor som innehåller PCB i en koncentration som överstiger 50 ppm i syfte att dessa skall användas som bränsle en illegal avfallstransport i den mening som avses i artikel 26.1 e i förordningen. Den behöriga myndigheten är skyldig att invända mot denna transport och härvid grunda sin invändning enbart på den omständigheten att transporten är illegal, utan att åberopa någon av de särskilda bestämmelser i förordningen vari de invändningar mot avfallstransporter som medlemsstaterna kan göra definieras.

Fråga 2 i mål C-307/00

124 Av svaret på fråga 1 i mål C-307/00 framgår att utgången i tvisten vid den nationella domstolen inte är avhängig tolkningen eller giltigheten av artikel 4.3 b i i förordningen. Det saknas därför anledning att besvara fråga 2 i nämnda mål.

Rättegångskostnader

125 De kostnader som har förorsakats den nederländska regeringen, den tyska regeringen, den österrikiska regeringen och Förenade kungarikets regering samt kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målen vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande beslut:

1) **Återvinningsförfarandena genom återvinning eller vidareutnyttjande av metaller och metallföreningar eller genom återvinning eller vidareutnyttjande av andra oorganiska material, vilka anges i punkt R 4 respektive punkt R 5 i bilaga 2 B till rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991 och enligt kommissionens beslut 96/350/EG av den 24 maj 1996, kan även omfatta återanvändning i den mening som avses i artikel 3.1 b första**

strecksatsen i nämnda direktiv. Sådana förfaranden förutsätter inte nödvändigtvis att det berörda ämnet genomgår en behandling, att det kan användas flera gånger eller att det senare kan återtas.

2) Ett förfarande för avfallshantering kan inte klassificeras både som bortskaffande och återvinning i den mening som avses i direktiv 75/442, i dess lydelse enligt direktiv 91/156 och beslut 96/350. Om det är fråga om en åtgärd som, om man enbart ser till hur den beskrivs, a priori kan hänföras till en åtgärd för bortskaffande som anges i bilaga 2 A till direktivet eller till en återvinningsåtgärd som anges i bilaga 2 B till direktivet, skall det i det enskilda fallet kontrolleras huruvida den ifrågavarande åtgärdens huvudsyfte är att avfallet skall kunna användas på ett ändamålsenligt sätt genom att ersätta andra material som annars skulle ha behövts för detta ändamål, och i sådana fall skall det anses att det är fråga om återvinning.

3) Den klassificering av en viss åtgärd för avfallshantering som gjorts av de behöriga myndigheterna i destinationsmedlemsstaten har inte företräde framför den klassificering som gjorts av de behöriga myndigheterna i avsändarmedlemsstaten, lika litet som den klassificering som gjorts av de behöriga myndigheterna i avsändarmedlemsstaten har företräde framför den klassificering som gjorts av de behöriga myndigheterna i destinationsmedlemsstaten.

4) Det följer av det system som införts genom rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen att när den behöriga myndigheten i avsändarmedlemsstaten finner att syftet med en avfallstransport felaktigt har klassificerats som återvinning i anmälan, skall myndigheten grunda sin invändning mot transporten på denna felaktiga klassificering utan att åberopa någon av de särskilda bestämmelser i förordningen, såsom bland annat artikel 4.3 b i, vari de invändningar mot transporter av avfall för bortskaffande som medlemsstaterna kan göra definieras.

5) **Med hänsyn till artikel 8.2 b i rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor, i dess lydelse enligt rådets direktiv 87/101/EEG av den 22 december 1986, utgör en transport av spilloljor som innehåller PCB i en koncentration som överstiger 50 ppm i syfte att dessa skall användas som bränsle en illegal avfallstransport i den mening som avses i artikel 26.1 e i förordning nr 259/93. Den behöriga myndigheten är skyldig att invända mot denna transport och härvid grunda sin invändning enbart på den omständigheten att transporten är illegal, utan att åberopa någon av de särskilda bestämmelser i förordningen vari de invändningar mot avfallstransporter som medlemsstaterna kan göra definieras.**

Luxemburg den 27 februari 2003

R. Grass — M. Wathelet

Justitiesekreterare — Ordförande på femte avdelningen